

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**D. D. Emanuelis Gonzalez Tellez, In Inclyta Salmanticensi
Academia Collegii Majoris Conchensis Alumni, &
antiquioris vespertinæ Sacrorum Canonum Cathedræ
propriarii Interpretis; in Pinciano Sanctæ ...**

Additis Notis uberioribus ab Historia, & Chorographia

Complectens Librum Tertium

González Téllez, Emanuel

Francofurti Ad Moenum, 1690

Capvt I. Ex Concilio (a) Lugdunensi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74526](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74526)

TITVLVS XIII.

De rebus Ecclesiæ alienandis, vel non alienandis.

CAPVT I.

Ex Concilio (a) Lugdunensi.

Non liceat Episcopo, nec Abbati terram unius Ecclesiæ vertere ad aliam, quamvis ambæ sint in ejus potestate: tamen si commutare voluerint terras earum, cum consensu ambarum faciant.

NOTÆ.

1. (a) **L**ugdunensi.) Textus hic ex Concilio Lugdunensi citatur à Burchardo *lib. 3. Decreti, cap. 14.* Ivone *p. 3. cap. 79.* Bernardo *in cap. 1. hoc tit. in 1. collect.* non tamen reperitur in ullo ex Conciliis Lugdunensibus hucusque editis; credo tamen transcriptum esse ex Concilio Lugdunensi I. celebrato anno 570. sub Joanne III. ubi editi fuerunt aliquot canones, in quibus agebatur de rebus Ecclesiæ, & earum conservatione.

COMMENTARIUM.

2. **E**X præsentem canone sequens communiter ducitur disputanda assertio: *Prædia unius Ecclesiæ non sunt ab Episcopo, vel Abbate alteri Ecclesiæ conferenda, nisi factâ permutatione de utriusque partis consensu.* Probant eam textus *in cap. 1. & 2. cap. iua. de his qua sunt à Prælat. cap. 2. de donat. cap. 1. hoc tit. in 6. cap. cum venerabilis 6. de except. cap. ea enim, §. sed permutationem 10. q. 2. cap. alienationes 37. cap. sine exceptione 52. 12. q. 2. Authent. sed & permutare, C. de sacros. Eccles.* Illustrant ultra congestos à Barbosa in præsentem Gratianus *discept. cap. 674. num. 4. & 5. Lessius lib. 2. de iustitia, cap. 24. dub. II. Barbosa de potest. Episcop. alleg. 95. & lib. 3. juris Eccles. cap. penult. Egidius Bossius tom. 3. oper. moral. tit. 18. per totum. Delbene de immunit. cap. 17. dub. 7. per tot. Peyrinis tom. 3. in addit. ad constit. Inl. II. num. 20. pag. 68. Diana p. 4. tract. 4. resol. 223. Hurtado de congrua sustent. tom. 1. lib. 1. resol. 2. fol. 40.*

3. **S**ed pro dubitandi ratione in hanc assertionem ita insurgo. Facultas dispensandi res Ecclesiæ; totiusque patrimonii ecclesiastici dispensatio competet Episcopo in propria diocesi, *cap. 1. 2. 3. 4. & 5. 19. q. 1. cap. præcipimus 12. q. 1. cap. omnes 16. q. 7. can. 41. Apost. ubi Binus, cap. conquerente, de offic. ordin. cap. ad hac 4. de relig. domibust. 2. tit. 12. p. 1. Trident. sess. 14. de reform. cap. 9. & sess. 21. cap. 4. & sess. 25. cap. 11.* Ergo virtute illius potestatis, & dispositionis poterit Episcopus rem unius Ec-

clesiæ cum re alterius propriâ auctoritate permutare. Augetur primò hæc difficultas ex eo, nam Episcopus potest rem unius Ecclesiæ propriâ auctoritate alii donare, *cap. Si Episcopus unam 73. vers. qui etiam, cap. bonæ 74. vers. quisquis 12. q. 2. cap. ad audientiam, el. 1. de Eccles. edific. cap. Apostolica 9. de donat. Clement. 2. hoc tit.* Ergò multò magis poterit rem unius cum alterius prædio commutare; quando utraque Ecclesia illi parer. Augetur secundò hæc difficultas, nam ratio finalis præsentis prohibitionis de non alienandis bonis Ecclesiæ, fuit, ut consuleretur indemnitati universalis Ecclesiæ, ut constat ex Extravaganti *ambrosio, hoc tit. & docet Riccius p. 1. decis. 28.* Sed universalis Ecclesia nullum detrimentum patitur ex tali alienatione; sunt namque semper ea bona domini universalis Ecclesiæ sub dispositione Romani Pontificis; quod tamen secus contingit, quando una Ecclesia particularis alienat bona sua, & transfert in sæculares, nam tunc universalis Ecclesia magnum patitur detrimentum, cum in eis bonis nullum habeat amplius dominium. Ergo talis casus permutationis non est comprehensus sub prohibitione alienationis rerum Ecclesiæ. Secundò contra vesiculum illum, *vel Abbati, præsentis textus, obstat quod non potest Abbas alienare res monasterii, vel simili alienationi auctoritatem præstare; sed tantum Episcopus, ut probatur ex cap. Abbatibus 41. 12. q. 2. cap. in venditionibus 40. 17. q. 4.* Ergo non rectè in præsentem docetur, etiam Abbatem posse alienare, seu permutare res proprii monasterii cum rebus alterius Ecclesiæ. Tandem in præsentem assertionem sic insurgo: Venditio, donatio, seu permutatio, quoad præsentem prohibitionem, alienationi rerum Ecclesiæ æquiparantur in jure nostro. *dist. cap. sine exceptione 12. q. 2. cap. nulli 5. hoc tit., sed in venditione, & donatione rei Ecclesiæ non sufficit utriusque partis consensus, nisi præcedat præscripta à jure solennitas: ergo nec Episcopus, aut similis Prælati, etiam accedente utriusque partis consensu, sine debita juris solennitate rem unius Ecclesiæ cum alterius re permutare potest.*

Quibus

Quibus difficultatibus minimè obstantibus, vera est præsens constitutio, in qua ampliatur prohibitio alienationis bonorum Ecclesiæ, de cuius origine & progressu egi in cap. 1. de his que sunt a Prælat. quamque latius illustrabimus in cap. nulli 5. hoc tit. Ampliatio igitur in præsentem proponitur ita, ut unius Ecclesiæ res non possit Episcopus, vel Prælatum cum re alterius Ecclesiæ permutare, nisi accedente utriusque partis consensu: cuius ratio provenit ex eo, nam cum dominium rerum cuiusque Ecclesiæ, non in communi ad Ecclesiam, sed in particulari ad talem spectet, juxta textum in cap. videntes 12. q. 1. & ea, quæ dabitur in cap. cum sint. de consecr. Eccles. consequens est, ut Episcopus, aut similis Prælatum sine ejusdem Ecclesiæ consensu talem rem in alium transferre non possit, ex sententia legis id quod nostrum 11. ff. de reg. jur. junctis traditis à Petro Fabro, & Gothofredo ibi: quia traditione nihil aliud transferretur, quam jus, quod ipse, qui tradit, habebat, l. traditio 20. ff. de acquir. rer. dominio, l. nemo 120. ff. de regul. jur. Accedit quia similis Prælatum, aut procurator intelligitur rerum Ecclesiæ, cap. final. 12. q. 1. cap. quod autem 3. 23. q. 7. Sarmiento 3. p. de reddit. cap. 1. num. 4. aut defensor ipsarum, cap. nonnullus 57. vers. unicuique 16. q. 1. aut administrator, cap. final. cap. videntes, cap. Episcopus 12. q. 1. sive curator rerum Ecclesiæ: sed isti omnes res propriæ curæ, seu administrationis non possunt alienare, vel procurator 63. ff. de procurat. l. filius 7. ff. de donat. l. servi 17. ff. de manumiss. Igitur nec Prælatum, qui dominium non habet, poterit alienare easdem res suæ administrationi committas. Accedit, quia permutatio celebratur cum quis dat aliquam rem, ut alia vicissim ei tradatur, l. naturalis 5. §. & si quidem, ff. de præscript. verbis: cum autem dare sit dominium transferre, l. ubi autem 75. §. ult. ff. de verb. oblig. nemo autem dominium transferre possit, quod non habet, dict. l. nemo 120. inde fit, ut quemadmodum res alienæ permutatio inutilis est, l. 1. vers. ideoque, ff. de rer. permitt. cap. cum venerabilis 6. de except. inde Prælatum nisi ex consensu utriusque partis rem unius Ecclesiæ cum alterius re permutare non valet. Et si inde inferas, hac ratione retentâ nullo casu res Ecclesiæ alienari posse, siquidem nec ejus Canonici, quorum consensus hic exigitur, domini sunt rerum ad Ecclesiam spectantium, argumento legis sed si hoc 10. §. qui manumittitur, ff. de in jus vocando, l. licet 7. §. 1. ff. quod cuiusque universal. in tantum 6. §. universitatis, ff. de rer. divis. & Ecclesiæ, penes quam dominium residet, est res inanimata, atque ita consentum præstare non potest, ac per consequens permutacionem rerum Ecclesiæ utiliter nunquam fieri posse. Respondeo subscriptionem Canonorum simul cum consensu Prælati in præsentem specie sufficere, quia licet singuli dominium rerum Ecclesiæ non habeant, tamen cuncti omnia expedire valent, quæ sunt utilia, & necessaria Ecclesiæ, argumento textus in l. tigni 7. §. item municipales, ff. ad exhibend. l. municipibus 97. ff. de condu. & demonstr. l. 1. §. ult. junctâ l. sequenti, ff. de acquir. possess. l. municipales 14. ff. ad municip. quod utilitatis gratiâ receptum est, ut ita patrimonium Ecclesiæ rectius administrari possit.

Nec obstat si infes, permutacionem re-

rum Ecclesiæ, in præsentem specie sustineti posse, saltem tanquam rei alienæ, sicut sustinentur venditio, l. rem alienam 28. ff. de contrahend. em. pion. l. legatum. l. cum alienam 10. C. de legatis, donatio, l. si alienam 33. l. qui alienam 33. ff. de donat. caus. mort. l. si extraneus 44. ff. de donat. inter: nec novum esse, ut dominium, quod quis non habet, in alium transferat, l. non est novum 46. ff. de acquir. domin. l. quod nostrum 63. ff. de usufruct. l. interdum 21. ff. de acquir. possess. & ita permutacionem in præsentem valere posse. Nam in hac specie improbatum permutacionem ab Episcopo absque consensu clericorum facta, quia Prælatum intendebat rem unius Ecclesiæ cum prædio alterius permutare propriâ auctoritate, tanquam sibi jure concessa, atque ita ex defectu potestatis talis alienatio nulla est, adeo ut nec possessio justa ex ea transferatur; quia jus Pontificum similes alienationes rerum Ecclesiæ non solum prohibuit, verum & irritavit, ut jus cuiusque Ecclesiæ illatum servetur. Nec obstat textus in dict. l. non est novum 46. ff. de acquir. rerum domin. quia dum ait, novum non esse, ut quis in alium transferat dominium quod non habet, restringi debet ad speciem ibidem propositam, cum creditor pignus vendit; tunc enim transfert dominium in emptorem, quia ex voluntate domini rem alienat, §. contra, Insti. quibus alienare licet, Antonius Faber in rationali ad l. quod novum, ff. de usufruct. Caldas in tract. de emptione & venditione, cap. 11. Donellus in tract. de pignori. cap. 10. creditor enim debitoris intelligitur procurator, l. si pignori 29. ff. familia erisco. ideoque per debitorem impediti distractio pignoris non potest, l. 1. §. 2. C. de debitore venditionem pignoris impedire non posse: quia semper intelligitur conventum, ut possit distrahere, modò cautum non sit, ne id liceat creditori, l. si conventi 4. ff. de pignorat. act. quia & eo casu, quo cautum est, ne liceat creditori pignus alienare, id permittum est, modò ea observentur quæ notantur in d. l. si conventi, & cumulat Donellus, & Caldas Peteyra ubi supra. Nec etiam obstat textus in d. l. quod nostrum 63. ff. de usufruct. quia ommissis solutionibus congestis à Fabro in eius rationali, Petro Fabro in l. quod nostrum, de reg. jur. Castillo lib. 1. de usufructi. cap. 1. num. 39. dicendum est, eam esse Pauli sententiam, ut valeat constitutio usufructus facta ab eo, qui nuda proprietatis dominus erat: quæ sic est accipienda, ut effectum sortiri incipiat, ex quo ad proprietatem accesserit usufructus, in l. si dominus 72. ff. de usufruct. collatâ scilicet concessione in id tempus, quo dominus proprietatis usufructum habebit, ut explicat Donellus lib. 10. comment. cap. 5. ubi Osvaldus littera D. ita ut quod sum non est, futurum tamen speratur, transferat. Nec tandem obstat textus in d. l. interdum 21. ff. de acquir. possess. cuius interpretationem præsentit Accursius ibi, verbo Dominum, dum docet hæredem precariam possessionem concedentem, quod eia jure permittitur in l. in rebus 4. §. ult. l. §. habet 15. §. cum qui, ff. de precario, transferre possessionem precariam, quam ante concessionem non habebat, sed ex ipsa concessione nanciscitur: & ita uno actu hæredem possessionem acquirere, & precariò concedere, exemplo textus in l. singularia 15. ff. de rebus creditus.

Nec

6.
Dissolvitur
dubitandi
ratio.

Nec obstat prima dubitandi ratio supra adducta, cui respondendum est, quod licet verum sit, Episcopus plenam dispensationem patrimonii Ecclesie olim habuisse, ut refert Baronius tom. 3. anno 34. aded ut nulli alii permissum fuisset dispensare patrimonium illud, cap. in canonibus 57. 16. q. 1. tamen post divisionem bonorum Ecclesie, factam à sancto Simplicio, de qua in cap. quatuor, cap. de redditibus 12. q. 2. portio illa, quæ adjudicata fuit fabricæ, sub cura tantum Episcopi est, ut eam servet, & defendat, cap. 2. de donat. cap. regenda 10. q. 1. non ut dissipet, aut pro libito sine causa de ea disponat, cap. venerabili 37. de offic. deleg. exemplo tutoris, qui tunc officium suum exercet, dum meliorem facit pupilli conditionem, non verò cum deteriore, l. tutor 27. ff. de administr. tut. l. qui fundam 9. §. si tutor. ff. pro emptor. l. pactum 22. C. de pactis; aut exemplo procuratoris, qui ita debet rem alienam gerere, ut alienando conditionem Domini non faciat deteriore, d. l. procurator 63. ff. de procurat. Nec tunc obstat si dicas, procuratorem, cui libera administratio commissa est, posse vendere, l. qua ratione, l. nihil autem, ff. de acquir. rer. domini. & permutare, l. procurator 58. ff. de procurat. tutoti quoque concessum esse, ut remittat actionem pupillo competentem, l. si pignore 54. §. ult. l. interdum 56. §. qui in celam ff. de furtis. Igitur & Prælato eadem facultas concedenda est. Nam respondendum est asserendo, procuratori generali alienationem ita demum permitti, si constitutus sit cum libera administratione, secus verò si sine libera, l. 1. §. 1. ff. de offic. procur. Casar. Caldas de emptione & vendit. cap. 15. num. 2. Amplius desideratur in procuratore, etiam cum libera administratione, videlicet ut bona fide rem gerat, & sit domino utilis distractio; quo casu procedit textus in dicta l. qua ratione: aliàs si utilis non fuerit alienatio, domino non nocebit, d. l. procurator 63. quod etiam observatur in alienatione rerum Ecclesie, juxta quatin distinctionem accipiendus etiam est textus in l. procurator 58. ff. de procurat. dum ait, transigere posse, & permutare procuratorem, cui res gerenda absolute mandata est, ut procedat, dummodo transactio utilis sit domino. Eodem etiam modo exponendi sunt textus in l. nam 12. ff. de pactis, l. iurjurandum 17. §. procurator, ff. de iureiur. Nec etiam obstat exemplum tutoris, quia licet domini loco haberi soleat, l. tutor 27. ff. de administr. tut. l. ad ea 157. ff. de reg. iur. hoc tamen procedit, cum rectè administrat, l. 7. §. si tutor, ff. pro emptore: non cum remittit debitum, d. l. pactum 22. C. de pactis. In specie autem dictæ legis si pignore, §. ult. d. l. interdum, §. si infulam, ff. de furtis, non fuit facta simplex actionis remissio, sed ex causa transactionis, quæ cum aliquo dato, retentive fieri debeat, l. transactio 38. C. de transact. credendum est in ea specie utilem pupillo fuisse transactionem tutoris, cum aliàs diminuendi causâ non liceat tutori transigere, l. tutor 22. l. Lucius 46. §. ult. ff. de administr. tut. sicut nec donare, l. 1. §. 2. Nec obstat augmentum dubitandi rationis deductum ex dicto cap. pastoralis, de donat. in cuius commentario solutionem dabimus. Nec obest aliud augmentum ipsius difficultatis, petium ex ratione interdictionis alienationis rerum Ecclesie; quâ difficultate moti

Peyrinis, Diana, & Hurtado supra relati, existimarunt, licere Abbati, vel Prælato duarum Ecclesiarum rem unius cum alterius re commutare propriâ auctoritate. Sed eâ sententiâ omisâ, respondendum est, rationem illam huius prohibitionis, ne res Ecclesie prophanis usibus applicentur, non esse finalem, sed impulsivam, aliamque rationem concurrere, videlicet quia expedit unamquamque Ecclesiam dotem suam habere, & conservare; & cum per venditionem, permutationem, aut similem contractum, etiam inter Ecclesias celebratum, vera alienatio sequatur, atque evenire possit, ut bona unius Ecclesie aded minuantur, ut non sufficiant pro ipsius dote, & congrua ministrorum sustentatione; ided oportuit etiam inter ipsas Ecclesias alienationem prohiberi, absque juris solenitatibus factam, quæ ratio si deficeret, alienatio procederet, cum sic res inter easdem personas, inter quas prohibitio militat, conservetur, ut contingit in alienatione feudi, quæ non prohibetur inter easdem personas, agnatos videlicet, & similes conjunctos, renuntiando, aut restituendo feudum in proximiorum, cap. 1. §. sed etiam, de alienat. feud. in usib. feudor. docet Molina lib. 1. de primog. cap. 16. num. 45. & lib. 3. cap. 1. num. 22. Similiter adjecta in testamento alienandi prohibitio extra familiam, non reddit alienationem nullam factam in forem legatarii, vel voluntas 4. C. de fideicom. l. final. C. de verb. signif. & si alienatio prohibetur in favorem libertorum, sustinetur alienatio facta inter ipsos libertos, l. pater 38. §. quindecim, ff. de legat. 3. Cum enim in iis, & similibus casibus cesset finalis causa prohibitionis, alienatio celebrata sustinetur. Similiter etiam licet SC. de quo in l. Senatus 43. ff. de legat. 1. juncto Cujacio lib. 5. observo. cap. 16. prohibitum esset res ædibus junctas distrahere, aut columnas, seu marmora legare, ne aspectus urbis tuinis deformaretur, l. Marcellus 45. ff. de donat. l. 2. C. de adific. privat. tamen de civitate una in aliam, vel de domo in domum transferre non erat prohibitum, quoniam utrobique ratio deformitatis cessat, d. l. 2. §. 6. C. de adific. privat. Huc etiam spectat, quod de transactione ab oppidis, de pascuis, & jure pascendi facta docet Otero de pascuis, cap. 11. num. 38. quæ valet si fiat inter duo oppida eidem Principi, aut Domino subiecta; nec requiritur eo casu Regia facultas, quia licet transactio alienationis nomine comprehendatur, cap. cum tempore, de arbit. tamen ex quo manent pascua, & termini sub ejusdem Principis dominio, ejus licentia non desideratur, dummodo transactio non omnino cedat in favorem unius oppidi, & alterius magnum præjudicium.

Nec obstat alia difficultas, quam expendebamus contra illa verba: *Vel Abbate*; quia respondetur, ea verba esse intelligenda juxta communem sententiam Abbatis, & Beroi hic, Covar. lib. 1. var. cap. 1. num. 9. Redoani in rubric. 30. de rebus Eccles. cap. 1. num. 64. Florus à Mena lib. 1. var. cap. 14. num. 7. de Abbate exempto, jurisdictionemque quasi Episcopalem exercente, qui potest in proprio monasterio alienationi auctoritatem dare absque eo, quod consensus expectetur Episcopi, cap. ad nostram, infra hoc tit. ubi sustinetur alienatio facta ab Abbate, quia exemptus erat; quamvis Covar.

Covar. ubi proxime, existimet in eo textu alienationem ab initio nullam fuisse; sed non recte, cum in ea specie necesse fuerit, à monasterio probari lesionem; ut alienatio rescinderetur; quod præsupponit validitatem actus, argumento textus in l. nam est, ff. de injusto rupto, §. rursus, Inst. de actionibus. Quod autem de Abbate exempto in præsentì textu agatur, probant illa verba, Episcopo, vel Abbate; quia alternativæ dictionis ea virtus est, ut pars una aliam declaret, l. i. ff. de rebus dubiis; & ita constat, non de Abbate ordinario, sed de eo, qui Episcopo similis est, in hoc textu agi; ex eo enim, quod Abbas in præstantia auctoritate Episcopo comparatur, ut recte æquiparatio procedat, intelligi necessariò debet de Abbate exempto habente jurisdictionem quasi Episcopalem, argumento textus in cap. in his 15, de verb. sign. cap. sua 7, de consanguin. & affin. Abbates ergo & ceteri Prælati exempti, possunt auctoritatem præstare alienationi rerum monasterii: & licet olim Episcopi administrationem haberent rerum monasteriorum, cap. Abbates 16, cap. monasteria 18 q. 2, tamen ex quo exempta fuerunt monasteria à jurisdictione Episcoporum, & lege diocesana per B. Gregorium, & ejus succedentes, ut probavi in cap. grave, de officio ordin. non expectatur Episcopi assensus in alienatione ipsarum rerum, ut latius prosequentes solennitatem novis constitutionibus in alienationibus à Regularibus faciendis præscriptam, docent Peyrinis, & Thomas Hurtado ubi supra. Nec obstat ultima difficultas; nam respondeo, verum esse, permutationem rei ecclesiasticæ eandem solennitatem exigere, quam in aliis alienationibus sacri canones præscriperunt, juri- bus supra pro illustratione conclusionis adductis. Nec contrarium docetur in hoc textu, quia

licet ex eo Abbas, quem sequitur Avendanno de exequend. lib. 1. cap. 4. num. 36, indistinctè docuerit, in permutatione ultra Ecclesiarum consensum non esse necessariam aliam solennitatem; contrarium tamen verius est, quia licet permutatio justam alienationis causam præbeat, tamen quia facile evenire poterat, ut in simili alienatione fraus interveniret, si res exigui valoris pro alia magni momenti permutaretur, ideo causæ cognitio præcedere debet; ejus tamen non meminere Paues in præsentì textu, non quia eam neglexissent, sed quia de consensu tantum Prælati agebant: quare solennitatem illam supposuerunt, potius quàm respuerunt.

Superiori assertioni obstat textus in cap. cum venerabilis 6, vers. porro, de except. ex quo deducitur, Episcopum posse pro arbitrio de prædiis, molendinis, & aliis rebus pertinentibus ad Ecclesiam sibi subjectam disponere. Igitur quia potest liberè rem unius Ecclesiæ permutare propriâ auctoritate cum re alterius. Pro cujus difficultatis solutione dicendum est, in eo versiculo non referri decisionem Pontificis, sed tantum partis narrationem. Et si adhuc ea verba Pontificis essent, dicendum est, multum interesse, an Prælati disponat de re Ecclesiæ, quæ sub ejus potestate est, tanquam Prælati, sed immediatè ab illis ministris regiur, & eorum sustentationi destinata est, qui casus proprius est præsentis textus; an verò disponat Prælati de rebus Ecclesiæ, quæ quoad spiritualia, & temporalia ipsi qui tantum paret: in primo casu alienatio nulla est, cum sit facta de re aliena, inconsultis his, de quorum præjudicio agitur; in secundo verò, qui proponitur in dicto cap. cum venerabilis, alienatio sustinetur, quasi facta ab eo, cujus immediatè interesse vertitur; & tunc verum est, aliorum consensum non desiderari.

8:
Exponitur
cap. 6. de
except.

CAPVT II

(a) Ex eodem.

Qui res Ecclesiæ petunt à Regibus, & horrendæ cupiditatis impulsu egentium substantiam (b) rapiunt, irrita (c) habeantur quæ obrinent, & à communione (d) Ecclesiæ (cujus facultatem auferre cupiunt) excludantur.

NOTÆ.

(a) Eodem.] Lugdunensi 4. videlicet, can. 11, ex quo citantur hunc Burchardus lib. 15, Decret. cap. 36. Carnot. 1. p. Decret. cap. 37. Bernardus Papien. in 1. collect. sub hoc tit cap. 2. Sed cum canones ipsius Concilii non extant in tomis Conciliorum; non reperitur in illo Concilio præfens textus; extat tamen in Concilio Arvernensi sub Theodoberto, can. 4. ubi in principio male legitur, qui reculam, pro qui res: etiam extat in Concilio Meldensi, can. 40, quem refert Antonius Augustinus in epit. jur. lib. 15, tit. 32. & eadem verba tanquam Symmachi Papæ allegantur in capitibus villæ Sparnacii, cap. 42. Tam in Concilio Arvernensi, quam Meldensi statuitur, rerum ecclesiasticarum interdictam esse Regibus dispensationem: occasionem autem illi constitutioni præbuit Theodoricus Gallie Rex, qui bona Ecclesiarum, pauperumque ty-

rannica præsumptione dilapidaverat. In ejus locum successit Theodobertus, regni potius, quam paternæ perfidiæ successor, veterem libertatem Ecclesiis restitui curavit, auctoritatem præstans, ut Ecclesiæ Patres in eos animadvertent, & pœnas statuerent, qui bona Ecclesiarum à Regibus impetrarent: quæ de causâ celebratum fuisse Concilium Arvernense, testantur Gregorius Turonensis lib. 3. de gestis Francorum, cap. 34. Baronius anno 541. num. 38. Severinus Binius in notis ad illud Concilium, tom. 2. p. 2. & licet hæc constitutio, ut facta in Concilio provinciali, generaliter universalem Ecclesiam non obligaret, ut procedit in Synodis provincialibus, cap. catholica 8. 17. dist. cap. Concilia 6. 17. dist. junctis traditis à Patre Salas de legibus disput. 8. Joanne Dartis in 15. dist. tamen cum præfens constitutio auctoritate Gregorii IX. in hoc Decretalium volumine transcripta sit, vim generalis constitutionis obtinet virtute Pontificiæ approbationis,

Y nis,